

گندم در مدینه گران و نایاب شده بود. مردم نمی‌توانستند به راحتی گندم بخرند و نان بپزند. آن‌ها گندم را با جو مخلوط می‌کردند و نان می‌پختند. جو ارزان بود؛ اما وقتی نان را تنها با جو می‌پختند، نان سفت می‌شد. امام صادق^(ع) تا موضوع را شنید، خدمت‌کارش را صدا زد و به او گفت: «در خانه چند کیسه گندم باقی مانده؟» خدمت‌کار گفت: «نگران نباشید، آن قدر داریم که برای چند ماه کافی باشد.»

مثل همه

● بهروز رضایی

● تصویرگر: لاله ضیایی

امام فرمود: «آن‌ها را ببر و بفروش.» خدمت‌کار با تعجب گفت: «آقا جان گندم کمیاب است. اگر آن‌ها را بفروشیم، خودمان باید به سختی نان تهیه کنیم.» امام فرمود: «اشکالی ندارد. ما هم از همان نانی می‌خوریم که بیش‌تر مردم می‌خورند؛ نانی که نصفش جو و نصفش گندم باشد.»

